

[Løje.]

finde Støtte i det Arbejde, der foretages i vort sydlige Naboland. Jeg antager dog, at der fremdeles, selv om det under disse Forhold er under mere begrænsede Former, er en vis Føling mellem det Arbejde, der foregaar herhjemme, og det, der foregaar i Tyskland.

Det synes i øvrigt, som om Veterinærdirektøren til at begynde med har taget lovlig let paa Spørgsmaalet. Ved De sjællandske Landboforeningers Delegeretmøde udtalte han saaledes, at den senere Tids Stigning i Antallet af nye Tilfælde behøvede ikke at vække nogen Uro; det har altid vist sig, at efter en stor Epizooti kommer der en Del spredte Tilfælde, og i de 18 af sidste Uges 21 nye Tilfælde, sagde han, er det kun enkelte Dyr i Besætningerne, der er angrebet. Men hvordan ser det nu ud? Ja, jeg skal af forskellige Grunde ikke nævne Tal ved denne Lejlighed, men jeg skal lige antyde, at fra Begyndelsen af September til hen i Januar er Antallet af nye Tilfælde *mangedoblet*. Dertil kommer, at Angrebene, der tidligere var ret spredte, nu særlig koncentrerer sig i enkelte Amter, der støder op til hinanden, saaledes at Faren for Smittespredning er betydelig større, end man tidligere maatte erkende. Medens de faatallige Tilfælde, som vi havde i Oktober—November, var spredt over det hele Land, er dette ikke Tilfældet nu. Nu samler de sig i enkelte Amter, og i disse enkelte Amter har der været et meget betydeligt Antal Tilfælde. Selv om vi nu ikke gerne vil indrømme, at det ser faretruende ud, vil man jo forstaa, at i hvert Fald i de Egne, hvor i den senere Tid Sygdommen har bredt sig ret stærkt, nærer man betydelig Ængstelse. Forholdene for Landbruget og Husdyrbruget er jo i Forvejen yderst vanskelige, og derfor maa man naturligvis med særlig Bekymring se paa, at en ny Epizooti atter skulde brede sig i et lignende Omfang som i de foregaaende Aar.

Nu er det ikke saadan, som Veterinærdirektøren antydede ved det sjællandske Delegeretmøde, at det kun er de enkelte Dyr i den paagældende Besætning, som angribes, at det er de Dyr, som er kommet til Verden, efter at Besætningerne var angrebet forrige Aar, eller indkøbte Dyr, som ikke tidligere har haft Sygdommen — nej, nu angribes hele Besætningerne uden Hensyn til, om de har haft Sygdommen tidligere eller ej, uden Hensyn til, om de har været immune, som man kunde vente, altsaa uden Hensyn til, om der er enkelte Dyr i Besætningerne, der har haft

Sygdommen tidligere. Sygdommen angriber Besætningerne rent tilfældigt, kan man sige.

Jeg vil ikke sige, at den Tryghedsfølelse, som Veterinærdirektøren paa det sjællandske Delegeretmøde i November 1939 gav til Kende, har haft Indvirkning paa hele denne Sags Forløb, men ansproende virker det jo ikke, naar de ansvarlige føler sig overbevist om, at en kraftig Indgriben næppe er paakrævet og næppe vil blive nødvendig.

En anden Ting, som jeg gerne vil henvende Opmærksomheden paa, er den, at efter Oplysninger, jeg har modtaget fra mange Sider, anvendes den utilstrækkelige Mængde Vaccine, der har været til Raadighed, paa en ganske ejendommelig, jeg kunde fristes til at sige: en fuldkommen ubegribelig Maade.

Det er forstaaeligt, at der over et længere Tidsrum og fra alle Dele af Landet er indgaaet Ordre paa Vaccine fra Landmænd, der er opskræmt og derfor ønsker vaccineret uden Hensyn til, om der i den paagældende Egn er virkelig Fare for Smittespredning. Efter de Oplysninger, jeg har modtaget — Landbrugministeren kan maaske korrigerer dem, hvis de skulde vise sig ikke at være rigtige —, ekspederes Vaccinen i Rækkefølge efter Tiden for Bestillingen, uden Hensyn til, om Bestillingerne er kommet fra Egne, hvor der er talrige angrebne Besætninger og som Følge deraf betydelig Smittefare, eller de er kommet fra Egne, hvor der ingen Angreb er, f. Eks. fra isolerede Steder, Øer o. s. v., hvor der overhovedet ingen Angreb er. Dette synes dog at være en ret ejendommelig Fremgangsmaade, og jeg kunde fristes til at sige, at det kan betegnes som ægte dansk Kontoradministration. Der siges, at denne Fremgangsmaade skal være begrundet i, at Rekvirenterne selv maa betale en Del af Omkostningerne, selv om det kun er en forholdsvis ringe Del, men alligevel er det fuldkommen ubegribeligt, i hvert Fald for almindelige Mennesker, at man gaar saadan frem. Det maatte dog være saadan, at de, der har Ledelsen af hele denne Sag, dirigerede Vaccinen derhen, hvor der virkelig er Fare paa Færde, saa man kunde rykke Ondet op med Røde, og først naar der var rigelige Mængder af dette Mittel til Raadighed, kunde man begynde at sende det til andre Egne, hvor Faren er mindre eller rent minimal.

Hvis Aarsagen er, at Rekvirenterne skal betale en Del af Omkostningerne selv, havde man den Udvej til at komme denne